

Afwas

Ik zal het maar gelijk bekennen: bij mij doen de honden al jaren de afwas. Nee, ik zet daarna niet gelijk de borden en pannen weer in de kast, zoals een benauwde vriendin dacht. Ze gaan eerst nog in een heet sopje.

Het is er gaandeweg in gesloten. Ons vooroorlogse huis heeft een heel kleine keuken. En omdat ik veel kookspullen heb, hebben we de afwasmachine eruit gesloopt toen we het huis kochten. Ik had liever een extra keukenkastje. We zijn maar met z'n tweeën. Die afwas is toch zo gedaan.

Op een of ander moment heb ik ontdekt dat het enorm efficiënt is om de honden de voorwas te laten doen. Nooit meer een vette gootsteen! Zelfs de ovenschalen met licht aangebakken randjes kaas en ei worden blinkend schoon! Dus zet ik tegenwoordig ongegeneerd alle pannen en borden op de grond. Behalve als iets een keer is aangebrand of als er iets inzit dat echt ongezond voor hen is, zoals uien. (Voor het geval u het zich afvraagt: ik gebruik nooit kant-en-klaar producten en gebruik heel weinig zout),

Toch heb ik in de loop der jaren geconstateerd dat er wel kwaliteitsverschillen zitten in het keukenpersoneel. Jenna, die de laatste zes jaar het Opperkoksmatje was, had verreweg de beste papieren. Met krachtige tong bewerkte ze de meest vuile pannen tot er werkelijk geen enkel etensrestje meer inzat. Als ze daarvoor een half uur moest bikken was dat geen enkel probleem. Nadeel van haar stevige aanpak was echter dat ze de pannen en borden met fors geweld door het halve huis schoof en dat de tefal-pannen binnenin allerlei krassen opliepen. Maar door alles één voor één te geven, door erbij te blijven tot het moment dat ze haar hoektanden ging gebruiken om het laatste spikkeltje weg te werken en door kwetsbaar porselein voor haar vast te houden, bleef de schade beperkt.

Lotje, sinds eind vorig jaar noodgedwongen bevorderd tot Enig Koksmatje, is van een ander kaliber. Met fluweelzachte tong streelt zij de borden. Alles blijft op zijn plaats staan. Maar echt schoonmaken? Tot voor kort was ik niet erg tevreden. Ik moest haar regelmatig een bord voorhouden met de boodschap: "Kom, noem je dat schoon? Doe eens even beter je best!" Aan de kwaliteit van het gebodene lag het niet. Ze is een dankbaar afnemer. Het was ook wel een beetje een kwestie van techniek. Ze had na een tijdje wel bijgeleerd en wat vorderingen gemaakt, maar het resultaat kon toch niet altijd de toets der kritiek doorstaan.

Het lijkt vooral een karaktereigenschap te zijn geweest die in de weg zat. Lotje kijkt namelijk graag of er nog iets lekkerders en vooral méér komt. Ze hield met een schuin oog mij en alles wat nog op het aanrecht stond in de gaten. Zodra ik wat op het aanrecht rommelde en bijvoorbeeld een pan vastpakte, staakte ze haar arbeid en keek of het volgende al haar kant op kwam.

Ik zet nu alles tegelijk voor haar neer, zodat ze zelf kan bepalen hoe ze het aanpakt. Dat werkt. Het is grappig om te zien hoe anders dan Jenna ze daarbij te werk gaat. Jenna concentreerde zich volledig op één ding voor ze aandacht had voor wat anders. Lotje niet. Lotje begint met een bord, gaat dan nog voor ze daarmee klaar is verder met het volgende bord, loopt naar een pan, neemt daar wat likken uit, gaat naar de volgende pan en gaat dan weer terug naar het eerste bord. Ik bemoei me er niet meer mee. Alles blijft immers heel. Ik ga in de kamer zitten en lees de krant tot ze zich komt melden. Bij nadere inspectie blijkt dan alles brandschoon te zijn.

Elian Hattinga van 't Sant